

عنوان مقاله:

طراحی بیوفیلیک و سازه های فضاکار تحلیل موردی اقلیم گرم و مرطوب کم باران جزیره کیش

محل انتشار:

همایش بین المللی معماری عمران و شهرسازی در آغاز هزاره سوم (سال: 1394)

تعداد صفحات اصل مقاله: 14

نویسندگان:

بهاره رجایی - عضو هیات علمی، گروه معماری، واحد شیراز، دانشگاه آزاد اسلامی شیراز، ایران.

آیدا اسدافروز - کارشناس ارشد معماری، مدرس دانشگاه آزاد اسلامی واحد شیراز، دانشکده هنر و معماری، گروه معماری، شیراز، ایران.

غزال زارع - پژوهشگر دوره دکتری معماری، دانشگاه آزاد اسلامی واحد خوراسگان اصفهان، ایران

خلاصه مقاله:

سازه های فضاکار قابلیت های تطبیقی بسیاری با تکنولوژی ها و ایده های نوین را دارا می باشند. طراحی بیوفیلیک مدل جدیدی از معماری سبز معرفی شده است که وعده داده است انسان ها را دوباره با طبیعت پیوند دهد. طراحی بیوفیلیک در واقع تلاشی است برای از بین بردن شکافی که بین معماری مدرن و نیاز انسان ها به برقراری ارتباط با جهان طبیعی بوجود آمده است. جزیره کیش با قرارگیری در حوزه اقلیمی گرم و مرطوب و کم باران و داشتن تابش زیاد، موجب شده است که گیاهان اندکی در بستر آن توان رویش داشته باشند، که در نهایت شاهد پوشش گیاهی بسیار ضعیفی در این منطقه می باشیم، که از فرحبخشی منطقه کاسته است و نمی تواند پاسخگوی نیاز فطری ساکنین و گردشگران برای تعامل با طبیعت باشد. برای رفع این مشکل و ارتقای کیفی فضاهای زندگی در اقلیم های گرم و مرطوب و کم باران همچون کیش، دیتایل های اجرایی به المان های ساختاری سازه های فضاکار افزوده شده، که توان تولید باران مصنوعی حاصل از رطوبت هوا را دارا می باشند، که با از بین بردن مشکل کم بارانی، می تواند شرایط مناسب رشد گونه های گیاهی را فراهم کنند. همچنین قابلیت نحوه جدید مدولاسیون سازه های فضاکار و ایستایی خاص آن ها، امکان برپایی و جا به جایی این سازه انعطاف پذیر را در مکان های مختلف چه به شکل گسترش در سطح شهر و یا الحاق به مجموعه های مختلف را ایجاد کرده است.

کلمات کلیدی:

سازه فضاکار بیوفیلیک اقلیم گرم و مرطوب و کم باران باران مصنوعی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/414687>

